इत्य् उक्ता सा तया सख्या भद्रा भयवशीकृता
विदूषकानुरक्ता 'अपि प्रतिपेदे तथा 'इति तत् । 237
उक्त्वा च तस्य तद् युक्त्या दत्वा च स्वाङ्गुलीयकं
विदूषकस्य रात्र्यन्तसमये सा तिरोदधे । 238
विदूषकश् च पूर्वस्मिन् शून्ये देवगृहे स्थितं
क्षणाद् अपश्यद् आत्मानं न भद्रां न च मन्दिरं । 239
स्मरन् विद्याप्रपञ्चं च पश्यंश् च 'एव 'अङ्गुलीयकं
विषादविस्मयावेशवशः सो ऽभूद् विदूषकः । 240
अचिन्तयच् च तस्याः स वचः स्वप्नम् इव स्मरन्,
गता तावन् निवेश्य 'एव मम सा 'उदयपर्वतं । 241
तन् मया 'अप्य् आशु तत्र 'एव गन्तव्यं तदवाप्तये,
न च 'एवं लोकदृष्टं मां लब्ध्वा राज्ञा परित्यजेत् । 242
तस्माद् युक्तिं करोमि 'इह, कार्यं सिध्यति मे यथा,
इति संचिन्त्य मतिमान् रूपम् अन्यत् स शिश्रिये । 243
जीर्णवासा रजोलिप्तो भूत्वा देवीगृहात् ततः
निरगाद् अथ हा भद्रे हा भद्र इति स ब्रुवन् । 244
तत्क्षणं च विलोक्य 'एनं जनास् तद्देशवर्तिनः,
सो ऽयं विदूषकः प्राप्त इति कोलाहलं व्यधुः । 245
बुद्ध्वा च राज्ञा निर्गत्य स्वयं दृष्ट्वा तथाविधः
उन्मत्तचेष्टो ऽवष्टभ्य स नीतो ऽभूत् स्वमन्दिरं । 246

Digitized by Google